

него: освень туй, като ся постара, та наказа по-первенцытъ, които бѣхъ сторили неправды, то вече никой несмѣше да ся отстрани отъ дѣлжностѣтъ си. Той бѣше испратилъ посланницы при царъ Яко, та да му благодари за помощѣтъ, която му бѣше приготвилъ. Той — Яко — каза да му кажѣтъ че много желаше да го види още веднѣжъ, и че, ако бы обичалъ да слѣзне до границытъ на царството, и той на радо сърдце бы дошелъ до тамъ за да ся поздравѣтъ. Като бѣше сичко мирно въ Златковото царство, той прія туй прѣдложеніе, което бѣше сходно съ намѣреніето му що бѣше сторилъ; а туй бѣше да отиде за да украси кѣщѣтъ, въ която бѣше видѣлъ пѣрвъ пѣтъ женѣтъ си Недѣ. Той прочее заповѣда на двама офицеры да отидѣтъ и да купѣтъ сичкытъ землы, които бѣхъ около неѣ кѣщѣ; но имъ зарѣча да непрѣсилвать никого: „Защото, думаше той, азъ не съмъ царъ за да прѣсилвамъ подданицытъ си, и подиръ сичко, секой ѣ господаръ на своето нѣслѣдство.“ Между туй Яко, като бѣше дошелъ при границѣтъ, събрахъ ся двата царѣ; тѣ бѣхъ блѣскави. Яко бѣше довелъ съ себе си своѣтъ ѣдинороднѣ дѣщерѣ, която ся наричаше Елиса, красно лице, обдарена съ най-добръ характеръ. Златко, бѣше довелъ съ себе си между женѣ си, и ѣднѣ отъ роднинытъ си на име Бѣлка, която освень що бѣше бѣла и благодѣтелна, бѣше още и много паметна. Като бѣхъ, тѣй да рѣчемъ, на полето, двата царѣ казахъ че трѣбваше да живѣѣтъ свободно; да ся дозволи на много господжы и господары за да вечерать заедно съ двата царѣ и принцезы; и за да нахнать церемоніѣтъ казахъ да не назовавать никѣкъ царѣтъ *Ваше Величество*, и че тѣзи, които быхъ